

Izvleček

Umiranje proti rojstvu na Papui Novi Gvineji

V skupnostih majhnega obsega na Papui Novi Gvineji se življenje in smrt prepletata tako v jeziku kot v praksi, tako konceptualno kot eksistencialno. Zelo stare ljudi neredko obravnavajo, kot da bi že bili duhovi umrlih. Drugače je pri mladih, ki še odraščajo. Za obrede odraščanja je vsesplošno znano, da poudarjajo (simbolno) smrt mladih ljudi, ki jim sledi ponovno rojstvo in prehod v neko novo življenjsko obdobje. Hkrati se obnovijo posamezni rodovi in klani in njihova celotna kozmologija. Kaj pa se zgodi, ko nekdo, še posebej mlada oseba, dejansko umre? Kako potem poskrbeti za ponovno rojstvo mladega fanta ali dekleta (in ali je to sploh možno?), ko pa je izguba vendarle nepreklicna in za najbližje nenadomestljiva? Kakšni so postopki in prakse žalovanja, ki pomagajo, da se tesne vezi med umrlim in žalujočimi pretrgajo in umrlega predstavijo v svet mrtvih in kakšni so postopki in prakse, ki ga v nekem drugem času in v neki drugi obliki povrnejo v svet živih?